

TÉMA 3: DUCHOM SVÄTÝM USMERŇOVANÉ SPOLOČENSTVO

Prehľad témy

Keď Ježiš vystúpil do neba, povedal svojim učeníkom, aby čakali v Jeruzaleme do príchodu Ducha. Už sme sa zaoberali úžasnou udalosťou na Letnice, keď Duch prišiel a naplnil zbor. Kvôli prebývaniu Ducha Písmo niekedy nazýva cirkev „Boží chrám,“ alebo „chrám Ducha.“ Služba Ducha je nevyhnutná pre rast a efektívnosť cirkvi ako celku a tiež pre každý miestny zbor.

V tejto téme:

- Preskúmame koncept cirkvi ako Božieho Chrámu.
- Preskúmame úlohu Ducha Svätého v zbore a v našich životoch.
- Zhodnotíme, či máme správny vzťah s Duchom Svätým.

Pochopenie témy

V akom zmysle je cirkev chrámom Ducha Svätého? Čo je úlohou Ducha Svätého v živote cirkvi? Čo to znamená pre cirkev a pre jednotlivcov mať správny vzťah s Duchom? Aké výsledky sa dajú očakávať z otvorenosti pre prácu Ducha v živote zboru?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Zborom by sa darilo oveľa viac, keby prestali plánovať, vzdali sa svojich stratégií a spoľahli sa výhradne na Ducha Svätého.“

„Samotná existencia cirkvi je závislá na neprestajnom odovzdávaní čerstvého života od Boha a bez neho nedokáže prežiť ani jeden deň.“ - Watchman Nee

„Cirkev nemôže nič robiť bez Ducha Svätého.“

„Mali by sme byť otvorení každému a akémukoľvek prejavu Ducha Svätého v cirkvi. Naše dvere by mali byť doširoka otvorené jeho činnosti.“

„Všetky takzvané prejavy Ducha Svätého potrebujeme overiť zdravým štúdiom Písma. Veľa toho, čo sa deje v mene Ducha, nemá nič spoločné s jeho skutočnou činnosťou.“

Príklad zo života

Boris

Boris sa kvôli novému zamestnaniu nedávno s rodinou presťahoval na druhý koniec krajiny. Vďaka Bohu rýchlo našli nový zborový domov a hneď sa k nemu

pridali. Aj keď im nový zbor v mnohých ohľadoch pripomína zbor, z ktorého práve odišli, sú medzi nimi isté rozdiely. Obzvlášť ide o to, že ich nový zbor je oveľa tradičnejší a konzervatívnejší, čo sa týka štýlu a spôsobu bohoslužby. Hoci im chvíľu trvalo, kým si na to zvykli, Boris a jeho rodina sa naozaj naučili oceňovať výhody obidvoch spôsobov.

Avšak dnes ráno sa v kostole stalo niečo dosť neočakávané. Počas jednej piesne iný nový člen zdvihol ruky k chvále. Hoci Boris si z toho nič nerobil, podľa reakcie takmer všetkých ostatných by ste si mohli myslieť, že ten muž podpálil svoju lavicu! Príhoda so zdvihnutím rúk sa rýchlo stala najrozšírenejšou témou rozhovorov. Borisa mrzela reakcia zhromaždenia a teraz uvažuje, či jeho zbor je vnímavý na činnosť Ducha Svätého. Zatiaľ čo zbor je milujúci a mnoho vecí robí dobre, čo je za tou všeobecnou negatívnou reakciou na niečí fyzický prejav chvály?

Ako môže Boris vedieť, či jeho zbor je otvorený práci Ducha? Aké dôkazy by mal hľadať?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Prví kresťania, ktorí prestúpili z judaizmu, boli oboznámení s činnosťami týkajúcimi sa chrámu. V judaizme do chrámu často chodili modliť sa a obetovať. Chrám bol pre nich symbolom Božej prítomnosti, kam ľudia chodili, aby mali kontakt s Bohom.

Počas Letnic sa stalo niečo nezvyčajné. Keď boli veriaci zhromaždení v jeruzalemskom chráme, Svätý Duch prišiel a naplnil nie budovu, ale samotných ľudí. Už viac neexistuje fyzická budova chrámu, namiesto toho je chrám zo „živých kameňov,“ postavený na základe apoštolov a prorokov s Kristom ako uholným kameňom. „Živými kameňmi“ sa myslia tí, ktorí tvoria Cirkev ako veriaci v Krista.

Popri tom, že platí, že naše telá sú „chrámy Ducha“ pre Ducha, ktorý samostatne prebýva v každom z nás, Cirkev je taktiež opísaná ako „chrám Ducha“ alebo ako „Boží chrám.“ Toto je jasnejšie v gréčtine, originálnom jazyku väčšiny Novej zmluvy, ktorá používa jednotné číslo „ty“ a množné číslo „vy.“ Všetky nasledujúce oddiely používajú množné číslo „vy“ a tým ukazujú, že, obrazne povedané, členovia zboru tvoria Boží chrám. Pretože v zbore prebýva Duch, je Božím chrámom.

Počas čítania nasledujúcich oddielov premýšľajte o tom, aké je to veľké povolanie byť súčasťou Božieho chrámu.

Efezanom 2:19-22

A tak teda už nie ste cudzinci a prišielci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny. 20 Ste vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je Ježiš Kristus. 21 V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie vo svätý chrám v Pánovi; 22 v ňom ste aj vy spoločne budovaní na Boží príbytok v Duchu.

1Petrov 2:4-5

Pristupujte k nemu, živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhlí, ale pred Bohom je vyvolený a vzácny. 5 Aj vy sa dajte zabudovať ako živé kamene do duchovného domu, aby ste sa stali svätým kňazstvom, ktoré bude prinášať duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.

1Korintanom 3:16-17

Azda neviete, že ste Božím chrámom a že vo vás prebýva Boží Duch? 17 Ak niekto kazí Boží chrám, toho Boh zničí; lebo Boží chrám je svätý a tým ste vy!

2Korintanom 6:16

Ako patrí k sebe Boží chrám a modly? My sme predsa chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem v nich prebývať a medzi nimi prechádzať sa, a budem ich Bohom a oni budú mojím ľudom.

Efezanom 4:3-6

Usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja. 4 Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj boli povolani k jednej nádeji svojho povolania. 5 Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst, 6 jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, skrze všetkých a vo všetkých.

Čo o Cirkvi hovorí metafora označujúca Cirkev ako chrám?

V 1Korintanom 3 Pavol hovorí, že ktokoľvek kazí Boží chrám, toho zničí Boh. Čo v tomto kontexte znamená „zničí“?

Efezanom 5:18-21

A neopíjajte sa vínom, lebo v ňom je samopašnosť, ale buďte naplnení Duchom. 19 Hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne, v srdci spievajte a oslavujte Pána, 20 za všetko ustavične vzdávajte vďaky Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.

21 Navzájom sa podriaďujte v bázni pred Kristom.

V Efezanom 5 Pavol prikazuje zboru, aby neboli opití vínom, ale „boli naplnení Duchom.“ Efez bol miestom, kde sa nachádzal jeden z najväčších a najpôsobilnejších pohanských chrámov tých čias. Mnohí z členov zboru v Efeze sa zúčastňovali pohanských bohoslužieb pred tým, ako sa stali kresťanmi.

Jednou z takýchto praktík bolo opiť sa vínom a tak si uctiť boha vína a plodnosti. Verili, že keď sa opijú a stratia nad sebou kontrolu, tak ich budú ovládať bohovia. Pavol naliehal na zbor aby, boli naplnení niečím iným, čo ich malo ovládať – Svätým Duchom. Efezanom 5 je dôležitý oddiel, pretože menuje niektoré z výsledkov, ktoré vyplývajú z vedenia Ducha v zhromaždení.

Aké výsledky naplnenia zboru Duchom Pavol menuje?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Duch v cirkvi“, David Watson.

Kapitola sedem z *I Believe in the Church*. Copyright © 1978. V origináli použité s dovolením Hodder and Stoughton Limited. Všetky práva vyhradené.

„Moc, moc... máme moc!“, Chuck Swindoll.

Kapitola dvanásť z *Flying Closer to the Flame*. Copyright © 1993. V origináli použité s dovolením W Publishing Group, Nashville, Tennessee. Všetky práva vyhradené.

Duch v cirkvi

Z knihy *I Believe in the Church*, David Watson

Veľkou vecou, ktorú zbor v týchto časoch potrebuje, je Boží Svätý Duch. Všetci vymýšľate plány a hovoríte: „Keby sa zbor trošku zmenil, išlo by to lepšie.“ Myslíte si, že keby ste mali iných služobníkov, alebo iné zborové usporiadanie alebo iné niečo ďalšie, potom by všetko bolo v poriadku. Nie, drahí priatelia, problém nespočíva v tom; spočíva v tom, že my potrebujeme, a kým táto potreba nebude naplnená, môžeme reformovať, reformovať a stále byť rovnakými. Všetko, čo potrebujeme, je Boží Duch.

Toto by pokojne mohla byť úvaha pre našu dobu. V skutočnosti ju napísal Charles Spurgeon 31. augusta 1857. V každom veku je Duch Svätý nevyhnutný pre život a zdravie cirkvi.

Cirkev sa zrodila z Ducha na deň Letníc, ako je to opísané v Skutkoch 2. Pred týmto dátumom učenci určite poznali duchovné spoločenstvo s Kristom a so sebou navzájom; zakúsili osvietenie a silu Ducha pri viacerých príležitostiach; o Duchu boli konkrétne vyučovaní a dostali zaslúbenie, že dostanú Boží milostivý dar Ducha pre nich samých. Hoci s *nimi* Duch určite bol pred Letnicami, neprebýval *v nich*. Jeho aktivita bola ako za starozmluvných dní: zostupoval na určitých ľuďoch v určitom čase pri určitých príležitostiach.

Až na Letnice sa splnilo Joelovo proroctvo, keď Boh vylial svojho ducha „na každého človeka,“ synov a dcéry, mladých a starých, sluhov a služky. „Veď tento príslub patrí vám a vašim deťom, ako aj všetkým vzdialeným, ktorých si povolá Pán, náš Boh.“ Od tej chvíle sa zbor učil žiť, fungovať a modliť sa v Duchu. Uvedomili si (ako aj proroci v Starej zmluve), že by mohli zarmucovať alebo uhašať Ducha. Tak alebo onak, stalo sa nemožným rozmýšľať o cirkvi bez Ducha. Zoberte ho preč, a nemáte žiadnu cirkev: snáď ostane inštitúcia, organizácia, budova, štruktúra, ale žiadna cirkev živého Boha. Aj Dr. Carl Bates raz poznamenal: „Ak by Boh

dnes z nášho stredu vzal Ducha Svätého, asi 95 percent toho, čo v našich zboroch robíme, by pokračovalo ďalej a ani by sme si nevšimli rozdiel.“ Viacerí duchovní mi povedali, že podľa nich je tá poznámka úplne pravdivá. Zároveň je potrebné nestotožňovať cirkev s Duchom ani nepodriaďovať Ducha cirkvi.

Odišný od cirkvi

Duch je tretou Osobou Boha, a teda má nezávislú a večnú existenciu oddelenú od cirkvi. Nikde v Novej zmluve nenachádzame zmienku o „Duchu cirkvi.“ Stále je Duchom

Svätým, alebo Duchom Božím, alebo Duchom Kristovým. Nikdy sa nestáva vlastníctvom alebo majetkom cirkvi, tobôž nie jednej špecifickej skupiny v cirkvi. Hoci máme príkaz byť ním naplnení, o nič viac ho „nevlastníme“ ako nevlastníme vzduch, keď sú ním naplnené naše pľúca. Namiesto toho on

chce ovládať nás, aby nás učil, viedol, zmocňoval, vstrojoval a používal, ako chce. Jeden z dôvodov zmätku cirkvi ohľadom Ducha môže byť to, že sa o ňom často zmýšľa a hovorí ako o neosobnom „tom“ – božskom vplyve, duchovnej sile. Takýmto spôsobom môžeme ľahko rozmýšľať o tom, že by sme to vlastnili, alebo chceli *toho* viac, namiesto toho, aby sme túžili, aby *on* mal viac nás.

Obzvlášť v dvoch oblastiach musíme pamätať na zvrchovanosť Ducha ako tretej Osoby Trojice. Po prvé, cirkev Ducha ani neovláda, ani neobmedzuje. Neexistuje žiadne zaručené udelenie Ducha pri krste, konfirmácii alebo vysvätení. Neexistuje žiadna zaručená prítomnosť Ducha pre kazateľa alebo pastora, kňaza alebo biskupa čisto z titulu úradu, ktorý v cirkvi zastáva. Keď čarodejník Šimon chcel pre seba získať moc udeľovať Ducha komukoľvek, komu by chcel, bolo mu priamo povedané, aby robil pokánie. Duch sa nedá pripútať k cirkvi ani k žiadnemu cirkevnému úradu v rámci cirkvi. No Duch svojich činov určite nie je ani náhodný ani vrtkavý; v Písme nám dal

**... stalo sa nemožným
rozmýšľať o cirkvi bez
Ducha.**

jasné podmienky, za ktorých sľúbil, že bude pracovať. Zároveň „Pán je Duch, a kde je Pánov Duch, tam je sloboda“ (2Korintanom 3:17). Zbor, ktorý sa snaží pripútať Ducha k svojim inštitučným formám, k svojim tradičným modelom, alebo k svojim doktrínálnym tvrdeniam, rýchlo zistí, že je umierajúci a bezmocný. Skutočný duchovný život a sloboda siaha len potiaľ, pokiaľ sa cirkev podriadi Duchu, načúva Duchu a poslúcha Ducha. V každom štádiu sa musíme učiť počúvať, čo Duch hovorí zborom, aj keď to slovo je niekedy slovom napomenutia alebo výstrahou pred súdom. Boh dáva Ducha tým, ktorí ho poslúchajú.

Po druhé, žiadna skupina v rámci cirkvi si nemôže robiť nárok na špeciálny monopol na Ducha. Všetci skutoční kresťania majú Ducha v sebe: „Ale ak niekto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho (Rimanom 8:9). Je isté, že niektorí kresťania môžu byť zjavne naplnení Duchom: zbor v Jeruzaleme dostal úlohu „vyhliadnuť

spomedzi seba sedem osvedčených mužov, plných Ducha...“ (Skutky 6:3). To, že títo muži boli naplnení Duchom, muselo byť nejakým spôsobom zrejme tak, že to ostatní videli. Zároveň je nebezpečné, keď niektorí kresťania o sebe vyhlasujú, že sú špeciálne naplnení Duchom tak, ako to pre bežných kresťanov nie je možné. Takéto pyšné chvastanie sa viedlo ku *gnosticismu*, ktorý predpokladal vyššie osvietenie pre zasvätených, neskôr k *montanizmu* a k dlhému radu kultov a siekt, z ktorých všetky tvrdili, že majú božskú autoritu kvôli čerstvo zjaveným učeniám, ktoré presahujú a často sú v rozpore s Božím sebazjavením v Písme. Rovnako nebezpeční sú tí teológovia, ktorí autoritu Biblie berú voľne, ktorí nazerajú na Písmo prevažne z historického záujmu podmieneného kultúrnym kontextom danej doby, ktorí hovoria a píšú akoby mali zjavenie presahujúce učenie Krista a apoštolov.

Pôvodca a Darca života

Duch nie je voliteľným prídavkom pre cirkev, ako keby cirkev mohla v pohode fungovať aj sama o sebe. Pravdou je, že cirkev je úplne závislá na Duchu počas celého svojho života. Je vytvorená Duchom, a Duchom musí byť neustále udržiavaná a obnovovaná. „Samotná existencia cirkvi je

závislá na neprestajnom odovzdávaní čerstvého života od Boha, a bez neho nedokáže prežiť ani jeden deň“ (Watchman Nee). Tak, ako zomiera živý organizmus vo chvíli, keď mu dôjde dych, tak sa aj cirkev stáva mŕtvou inštitúciou v momente, keď od nej Duch odíde. Ako neexistuje žiaden prístup do Božieho kráľovstva „ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha,“ tak neexistuje žiaden život v kráľovstve, pokiaľ ten život Duch nepretržite neudržiava.

Preto je vrcholne dôležité, aby každý zbor nielen rozumel osobe a práci Ducha, ale aby bol plne otvorený jeho oživujúcej moci. Všetky naše aktivity v zbere sa bez Ducha stávajú prázdny a bezvýznamnými. „Litera zabíja“ napísal Pavol, „ale Duch oživuje“ (2Korintanom 3:6). Najdôležitejšou úlohou cirkvi je *uctievať Boha*. Ale skutočné uctievanie nie je nikdy jednoduché; v skutočnosti je bez Svätého Ducha nemožné: „Boh je Duch,“ povedal Ježiš, „a tí,

čo sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a v pravde“ (Ján 4:24). Je to len Duch v nás, ktorý môže skutočne volať „Abba! Otče!“

Ďalšou najdôležitejšou úlohou cirkvi je *svedčiť o Ježišovi Kristovi*. Opäť, toto nikomu nepripadá ľahké, a preto Ježiš sľúbil svojim učeníkom moc

Ducha, aby boli jeho svedkami. Naozaj, mali počkať, kým „nebudú zahalení mocou z výsosti“ (Skutky 1:8; Lukáš 24:49).

Taktiež kázanie nutne potrebuje „dokazovanie Ducha a moci“ ak viera tých, ktorí naň reagujú, má byť v Božiu moc a nie v ľudskú múdrosť (1Korintanom 2:4n). Naše porozumenie Božiemu slovu a Božím cestám tiež potrebuje osvietenie Ducha Svätého, keďže „ani Božie veci nepozná nikto, len Boží Duch.“

Každá efektívna *služba*, ktorá je schopná budovať telo Kristovo, je taktiež úplne závislá na Duchu Svätom. „Prejav Ducha“ je pre spoločný úžitok a rôzne dary Ducha sú inšpirované Duchom, aby budovali cirkev (1Korintanom 12:4-11).

Pravá *modlitba* tiež potrebuje priamu pomoc Ducha Svätého. Máme „v každom čase v Duchu prosiť“; a ak sme si vedomí svojej slabosti v oblasti modlitby, „Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Veď nevieme ani to, za čo sa máme modliť. Ale sám Duch sa za nás prihovára

**...cirkev sa stáva
mŕtvou inštitúciou
v momente, keď od nej
Duch odíde.**

nevysloviteľnými vzdychmi“ (Efezanom 6:18; Rimanom 8:26).

Vedenie je taktiež prácou Božieho Ducha, „lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia“ (Rimanom 8:14). V každej oblasti nášho osobného života aj života v spoločenstve sa musíme učiť „chodiť v Duchu,“ „byť vedení Duchom,“ a „žiť podľa Ducha,“ aby „ovocie Ducha“ bolo viac a viac viditeľné v našich životoch (Galafanom 5:16-25). Len on je pôvodca a darca života.

Dr. Stuart Blach v jednom zo svojich mesačných spravodajov pre Yorkskú diecézu raz poznamenal: „V istom zmysle sme späť vo časoch apoštolov, keď apoštolovia nemohli vyhľadávať privilégiá, nemohli sa dožadovať vypočutia a stáli pred ľahostajným alebo nepriateľským spoločenstvom len v moci Ducha, ktorú dostali.“ Viem o viacerých ďalších zborových vodcoch, ktorí povedali, že ak v zboroch, o ktoré sa starajú, rýchlo nenastane obnova Duchom, tieto zbory si za krátko budú kopať vlastné duchovné hroby. Na nedávnej konferencii duchovných mal deprimujúco veľký počet mladých duchovných strach zo svojej nadbytočnosti v budúcnosti.

Avšak zbor, ktorý nanovo objaví život Ducha, nie je ani zďaleka stratený. Vo svojej fascinujúcej knihe *A New Pentecost (Nové Letnice)* kardinál Suenens napísal:

Vo svojej histórii cirkiev nepoznala kritickejší moment. Z ľudského uhla pohľadu nie je na dohľad žiadna pomoc. Nevidíme, odkiaľ by spasenie mohlo prísť, iba ako od NEHO; neexistuje žiadne spasenie, len v jeho mene. [Napriek tomu] v tejto chvíli vidíme na oblohe cirkvi prejavy činnosti Ducha Svätého, ktoré vyzerajú ako tie, ktoré poznala raná Cirkev. Je to akoby Skutky apoštolov a listy svätého. Pavla znova oživali, akoby Boh znova vnikal do našich dejín.¹

Nie všetkým kresťanom sa dnešná situácia zdá taká jasná. Koľko kresťanov má vážne starosti o zúfalý stav akéhokoľvek zboru, ktorý má dvere a okná zavreté pred čerstvým vetrom Ducha? A koľkí spoznajú, keď dvere a okná sú zavreté? Koľkí vážne

¹ V citovanej knihe, Darton, Longman & Todd, s. 90

túžia a modlia sa za mocné duchovné obnovenie alebo prebudenie? Koľkí chápu, že len to zachráni cirkev pred smrťou a svet pred katastrofou?

Reportér BBC, ktorý by podľa mňa sám seba označil za agnostika, mi nedávno povedal, že bol zdesený triviálnosťou debát Generálnej synody Anglikánskej cirkvi o ktorej robil reportáž pre Radio Four. Riaditeľ slávnej verejnej strednej školy povedal, že túži po tom, aby v cirkvi bolo opäť počuť jasný prorocký hlas: že túži po niekom s duchovnou silou a vážnosťou, akú mali Jeremiáš alebo Ámos alebo Ján Krstiteľ, kto by vedel preraziť slušné zdvorilosti vážených cirkevných záležitostí a kto by vedel volať cirkev k pokániu a k prahnutiu po živote Ducha. Duchovný z vidieckej farnosti, ktorý v svojom okolí objavil značný duchovný hlad (fakt, ktorého som bol svedkom počas mojej návštevy), nariekal, že zatiaľ čo laici sa túžili pohnúť vpred, miestni duchovní v tej oblasti

sa vliekli. Vyzerali byť buď nevedomí si kritických časov, ktorým cirkiev čelí, alebo nechotní prijať „dýchanie z úst do úst,“ ktoré by mohol dať len Duch.

Duch pravdy

Ježiš svojim učeníkom sľúbil, že „keď príde Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo počuje. A zvestuje vám aj to, čo príde“ (Ján 16:14; pozrite tiež 14:17; 15:26; 1Jánov 4:6). Toto tvrdenie aj trufalý komentár v 1Jánovom 2:27, že „nepotrebujete, aby vás niekto poučal. Ale pretože vás jeho pomazanie o všetkom poučá“ sú, nie prekvapivo, obľúbenými textami tých, ktorí tvrdia, že majú nové a úchvatné zjavenia a ignorujú učiteľov, ktorých dal cirkvi Boh. Avšak Ježiš pokračoval a povedal o Duchu, že „on oslávi mňa, lebo z môjho vezme a zvestuje vám.“ Toto tvrdenie užitočne komentuje Hans Küng:

To, čo slobodný Duch Boží zjavuje Cirkvi preto nie sú nové zjavenia, nové učenia, nové zasľúbenia, ktoré presahujú veci, ktoré sám Ježiš povedal, ani ich nedoplňajú, ani k nim nepridávajú. O Duchu nie je povedané, že uvedie Cirkev do *novej pravdy*, ale do *celej pravdy*... Po Ježišovi nenasleduje žiaden

nový zjavovateľ: v ňom, raz a navždy, je Božie zjavenie dané svetu. Toto zjavenie je, samozrejme, nevyčerpateľné. Ale nové pochopenia darované Cirkvi Duchom nepridávajú k tomu, čo Kristus sám zjavil ani to neprekonávajú. Môžu byť len spomenutím si na to, čo Ježiš povedal: Duch „pripomenie,“ čo Ježiš povedal (Ján 14:26); nebude hovoriť „sám od seba,“ ale povie len to, čo „počuje“... Duch nemôže povedať *viac* ako Ježiš; pretože pri svojom odchode Ježiš hovorí: „oznámil som vám všetko, čo som počul od svojho Otca“ (Ján 15:15). Duch nemôže dať *nové zjavenie*, ale prostredníctvom kázania svojich svedkov spôsobí, že všetko, čo Ježiš povedal a urobil, sa zjaví *v novom svetle*.²

Duch Boží je preto viazaný Božím Slovom, kde Slovo je inšpirované Duchom, a Boh nie je Bohom zmätka. „Celé Písmo je Bohom vnuknuté [*theopneustos* – Bohom vdýchnuté]“ (2Timotejovi 3:16). Duch nie je obmedzený na Slovo; hovorí k nám mnohými spôsobmi odlišnými od Pisma, ale tieto nebudú v rozpore s Písmom, ktoré je pre nás najvyššou objektívnou autoritou Božieho sebazjavenia.

Z tohto vyplývajú aspoň dve dôležité veci. Po prvé, pre úzku spojitosť (ale nie totožnosť) Svätého Ducha a Slova je osvetlenie Duchom absolútne nevyhnutné pred tým, ako môže byť Slovo správne pochopené. Duchovné pravdy musia byť duchovne rozpoznané (1Korintánom 2:7-14; Efezanom 1:16n). Po druhé, keďže „celá Božia vôľa“ je nezmerne bohatá, je nemožné udržať každú pravdu v úplnej rovnováhe v každom čase. Duch preto dá stále čerstvé pochopenie určitých aspektov Božej pravdy, ktoré boli zabudnuté alebo zanedbané a ktoré majú význam obzvlášť pre *dnešok*. Je veľkým omylom bojovať bitky včerajška; namiesto toho potrebujeme rozpoznať, k akému špeciálnemu dôrazu pre *dnešok* priťahuje Duch našu pozornosť.

Samozrejme, je taktiež omylom prijať nejaké čerstvé pochopenie dané Duchom, zamerať sa naň a v podstate vylúčiť všetko ostatné. Napríklad, ak Duch prinesie späť do zboru isté dary, ktoré sa neprejavovali, napríklad prorocko, uzdravovanie

a hovorenie v jazykoch, diabli len hrá do kariet, ak povýšime tieto dary (alebo možno deväť vymenovaných v 1Korintánom 12:8-10), ako by boli jedinými darmi, ktorými stojí zato sa zaoberať a odignorujeme dary vyučovania, evanjelizácie, pomáhania alebo správcovstva. No jednako v rámci celej škály Božej pravdy potrebujeme rozlišovať, ktoré sú špecifické oblasti, na ktoré sa potrebujeme zamerať v každom čase, aby sme „vo všetkom dorastali v Krista“ (Efezanom 4:15).

Duch misie

Toto bol hlavný účel daru Ducha učeníkom na Letnice. Prišiel, aby ich vystrojil pre misiu. Určite im dal nový život a viedol ich do celej pravdy, naplnil ich radosťou a chválou, vytvoril z nich milujúce, starostlivé spoločenstvo, ale čo je najhlavnejšie, urobil z nich misionárov.

Akékoľvek údajná skúsenosť s Duchom, ktorá neobohacuje misionársku a evanjelizačnú prácu zboru, je podozrivá.

Akékoľvek údajná skúsenosť s Duchom, ktorá neobohacuje misionársku a evanjelizačnú prácu zboru, je podozrivá. Prichádza v moci, aby sme mohli mocne svedčiť o Kristovi. Keď Peter povedal, že Boh dáva Ducha tým, ktorí ho poslúchajú, z kontextu je zrejme, že hovoril

o poslúchaní Boha pri úlohe zvestovania Krista (Skutky 5:32). V Novej zmluve Matúš a Marek, Ján a Pavol a obzvlášť Lukáš zdôrazňujú bezprostredné a priame spojenie medzi Duchom a misiou.³ Tým pádom sa duchovne živý zbor musí hlboko zaoberať s prácou ohlasovania Krista; ak je Duch prítomný v moci, nemôže konať inak.

Jeden dôležitý dôsledok tohto všetkého je, že je to Duch, kto nemylné iniciuje evanjelizáciu. V Hornej miestnosti to nebolo tak, že by Peter a apoštoli mali poradu výboru a rozhodli sa, že by mali v Jeruzaleme robiť misiu. Jednoducho poslúchali Kristov príkaz ostať v meste, pokiaľ „nebudú zahalení mocou z výsosti“ (Lukáš 24:49). Potom, keď na nich zostúpila sľúbená moc Ducha, boli tak ovládaní Kristovou láskou, že ich nič nemohlo zastaviť.

Príliš často sú v dnešnej cirkvi misie iniciované ľuďmi, organizované ľuďmi

² Zdroj neuvedený

³ Pre viacej informácií pozri *I Believe in the Holy Spirit*, Michael Green, kapitola 5, Hodger & Stoughton.

a sústredené na ľudí. Isteže, keď zbor napíše evanjelistovi a požiada ho, aby viedol evanjelizačnú misiu, je celkom možné, že prvou absolútnou nevyhnutnosťou je, aby v zbere nastala duchovná obnova. Ak už Duch nepracuje vnútri zhromaždenia a nedáva im moc nevyhnutnú pre misiu, všetky evanjelizačné snahy, akokoľvek dobre naplánované a prevedené, budú prevažne nanič.

Navyše, iniciatíva zvrchovaného Ducha môže vyvieť z miery cirkevnú uhladenosť, prekonať tradičné modely a možno že sa aj stať hrozbou pre niektorých zborových vodcov. Pre dvanástich nebolo ľahké prijať Duchom inšpirovanú misijnú službu Pavla z Tarzu, prenasledovateľa cirkvi. Pre jeruzalemských vodcov mohlo byť zahanbujúce, keď počuli, ako Duch viedol Filipa k etiópskemu eunuchovi, alebo keď ho zmocnil pre tú ohromujúcu misiu v Samárii. Možno to bol alarmujúci fakt, že po umučení Štefana boli apoštoli ponechaní v Jeruzaleme, zatiaľ čo Duch rozptýlil bežných veriacich a umožnil im hlásať dobrú správu o Kristovi po celej ceste do Antiochie. Žiadna z týchto vzrušujúcich a plodných iniciatív nebola plánovaná zvrchu. Všetky boli príkladmi vanutia Ducha; ktorý vanie, kam chce.

Svätý Duch sa nikdy nenechá pripútať alebo uzavrieť do uhladených pojmov našich malých myslí. Je Duchom večného Boha, ktorého hlavným záujmom je, aby sa Boží ľud venoval úlohe misie; a žiaľ, tento záujem alebo táto iniciatíva sa nie vždy nájde vo vedení zboru. Namiesto toho môže nastať nesúhlas, alebo dokonca i odpor voči misionárskemu nadšeniu od Ducha. Bez pochýb je na niektorých motívoch a spôsoboch dnešnej evanjelizácie čo zlepšovať; ale znovu sa potrebujeme pozrieť na ranú cirkev, ktorá bola tak zapálená Duchom misie, že sa mohli len radovať, kedykoľvek bol Kristus hlásaný (Filipanom 1:18).

Duch lásky

K tomuto sa vrátíme v poslednej kapitole tejto knihy, ale láska je bez pochýb známkou prítomnosti Ducha v zbere. Iné skupiny môžu prejavovať veľké misijné nadšenie a hlasné presvedčenie o ich vlastnej

doktrínálnom stanovisku; ale iba Duch živého Boha bude trvale svedčiť o Ježišovi Kristovi a vylievať na jeho učeníkov, pokiaľ to budú ochotní prijať, večne čerstvý prúd Božej lásky.

V prvom prípade je to láska k Bohu Otcovi a k Bohu Synovi. Ale ak táto láska ku Kristovi má vôbec niečo znamenať, musí sa pretaviť do lásky k iným ľuďom, obzvlášť k našim bratom v Kristovi. Zatrpkutosť, hnev, očierňovanie a klebety zarmucujú Ducha Svätého (Efezanom 4:25-32). Žiarlivosť, nedôvera a negatívny postoj k ostatným kresťanom uhaša Ducha Svätého (1 Tesaloničanom 5:19-22). Nedáva zmysel vravieť, že milujeme Krista, ak nemilujeme členov jeho tela. Alebo, ako to zvyčajne zarážajúco vyjadril apoštol Pavol „Ak niekto hovorí: Milujem Boha a nenávidí svojho brata, je klamár. Veď kto nemiluje svojho brata, ktorého vidí, nie je schopný milovať Boha, ktorého nevidí (1 Jánov 4:20).

Dnes je veľmi rozšírený duchovný hlad. Vytriezvení z chudobných filozofií materializmu alebo nihilizmu, mnohí hľadajú osobný zmysel, duchovné hodnoty, nejakú duchovnú realitu, ktorá je väčšia ako oni sami. V podstate, či si to uvedomujú alebo nie, ľudia sú hladní po Bohu. Ale kde ho môžu nájsť

alebo vidieť? Apoštol Ján nás opäť vedie k jadrú veci: „Boha nikto nikdy nevidel; ak sa navzájom milujeme, Boh ostáva v nás...“ (1 Jánov 4:12).

Je to táto láska, ak je viditeľná v kresťanských vzťahoch a v miestnom zbere, ktorá je najistejšou známkou Božej skutočnosti a prítomnosti. Je okamžitou komunikáciou, bez ohľadu na akékoľvek kultúrne alebo radikálne rozdiely, ktoré môžu existovať. Človek z prostredia mimo zboru, ktorý príde na bohoslužby, možno nezačne rozumieť chválam, modlitbám alebo kázni. Ale ak sa Božia láska v zbere jasne prejavuje, jej dopad bude okamžitý. Dnešný svet sa dusí slovami, ale hladuje po láske. Skutočne milujúce spoločenstvo bude preto fungovať ako magnet. Nič nemôže nahradiť lásku; je to tá najúžasnejšia vec na svete, a záujmom Božieho Ducha je na prvom mieste vylievať Božiu lásku do srdca jeho ľudí. Bez tejto lásky nie sme nič a nemáme nič, čo by sme ponúkli hladnému svetu.

*

**...láska je bez pochýb
známkou prítomnosti
Ducha v zbere.**

Moc, moc... máme moc!

Z knihy *Flying Closer to the Flame*, Chuck Swindoll

Každá kniha o Duchu Svätom musí venovať istý priestor téme moci, keďže náš Pán túto vec sľúbil svojim učeníkom, keď na nich Duch zostúpi. Spomínate si na jeho slová?

„Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme“ (Skutky 1:8).

Tým mužom, v tej dobe, tá z neba poslaná, nepopierateľná moc od Toho, ktorého poslal Ježiš po svojom nanebovstúpení, sa prejavila veľmi rôznymi spôsobmi, z ktorých mnohé boli nadprirodzené a viditeľné. Boli zmocnení postaviť sa a kázať na verejnosti, bez hanby a strachu. Zažili také dynamické vnútorné zmeny, že mali schopnosť hovoriť im neznámymi jazykmi a nárečiami.

Niektorí z nich robili zázračné činy, ďalší uzdravovali choroby, rozlišovali previnenia, čelili zlu, kriesili mŕtvych a vydržali smrť najhorším mučením bez vzpierania sa.

Niečo zmenilo tých bojazlivých, neohrabaných, vystrašených učeníkov na smelých, oddaných, inšpiratívnych Božích mužov... a to niečo bola *moc*.

Aby bolo jasno, krátke prechodné obdobie zrodu cirkvi a jej počiatočného rastu, bolo jedinečnou dobou. Dobou, keď zázraky potvrdzovali Božiu prítomnosť v životoch ľudí a Božiu zvesť ohlasovanú ústami. Ako mohli ľudia bez kompletného Pisma vedieť, kto sú Boží pomazaní? Navyše, pri rapidnom šírení evanjelia v rozsiahlych nezevanjelizovaných oblastiach bola schopnosť hovoriť mnohými jazykmi na nezapltenie. Je jasné, že na spustenie dobrej lode *Ecclesia* bola potrebná obrovská sila.

Ale ako je to s mocou Ducha dnes? Môžeme – máme – očakávať „jeden zázrak denne?“ Mala by „nadprirodzená moc“ byť mottom každého kresťana, podľa ktorého by každý z nás mohol pravidelne očakávať

„znamenia a zázraky?“ Je s nami niečo v neporiadku, ak pravidelne nezažívame mimoriadnu prítomnosť a mocné skutky Božieho Ducha? Aké sú dnešné dôkazy moci Ducha?

Poviem vám to na rovinu. Napriek tomu, čo sa dnes tvrdí, Božie Slovo sa so slovom *moc* voľne nepohráva; a taktiež nemáme sľúbené nadprirodzené prejavy na dennom poriadku. (Ako raz povedal môj známy „Ak by sa zázraky diali každý deň, nevolali by sa ‘zázraky,’ ale ‘normálnosti.’“) Roky dôkladne a pozorne skúmam Písmo a nikde

nenachádzam mimoriadne prejavy, ktoré by sa v biblických časoch diali denne v životoch veriacich. Ani vtedy si nemohli, ani dnes si ľudia na to nemôžu nárokovať. Pre ľudí je to nielen frustrujúce, ale aj nesprávne mať takéto nerealistické očakávania úžasnej „moci.“

Avšak dnes je moc v móde. Existuje „evanjelizácia v moci“...

„modlitba v moci“... „kázanie v moci“... „uzdravovanie v moci“... „stretnutia s mocou“... a „mocná služba“ v rozmanitých podobách... dokonca máme aj „kravaty moci“ dostupné v rôznych farbách, ktoré „mocní služobníci“ nosia v „nedele moci.“ No hovorte o sprofanovanom, zneužitom slove! A nezanedbateľná správa, ktorú toto zanecháva, je zrejma: „Pokiaľ nefungujem v oblasti „moci,“ niečo z môjho života chýba. Potrebujem sa pripojiť k tomu úžasnému zdroju „moci,“ aby som aj ja mohol rozprávať neuveriteľné príbehy o nepredstaviteľných zázrakoch.“

Pri tom ako mi záleží na tom, aby som bol Duchom naplneným služobníkom tak ako ktokoľvek iný v Božej rodine, chcel by som varovať všetkých Pánových ľudí pred takýmito nereálnymi a nebiblickými očakávaniami. Máme sľúbenú moc, áno, a v osobe Svätého Ducha máme zdroj tej moci v nás – všetci! Ale v žiadnom prípade to neznamená, že na lusknutie prstov by sme mohli vyvolávať nadprirodzené prejavy. Tak to nefunguje... nikdy to tak nefungovalo!

Napriek tomu, čo sa dnes tvrdí, Božie Slovo sa so slovom *moc* voľne nepohráva...

Najskôr porozumieť základným veciam

Vráťme sa k základom... k dvom zásadným témam, ktorých sme sa dotkli skôr. Jedna sa týka spasenia, druhá naplnenia Duchom.

Ako by ste doplnili tieto dve vety?

- Som kresťanom, pretože

_____.

- Som naplnený Duchom, keď

_____.

Čo znamená byť kresťanom? Ako môže niekto s istotou povedať, že je súčasťou Božej večnej rodiny? Nech za nás odpovie Božie Slovo.

Tým však, čo ho prijali a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi (Ján 1:12).

Trochu neskôr evanjelium podľa Jána zaznamenáva Ježišov rozhovor s mužom, ktorý mal otázky o tom, ako by mohol mať večný život s Bohom.

Som kresťan, pretože mám správny vzťah s Božím Synom.

Ježiš mu odpovedal: Amen, amen hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť Božie kráľovstvo...Čo sa narodilo z tela je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je duch. Nečuduj sa, že som ti povedal: Musíte sa znova narodiť. Vietor veje, kam chce; počuješ jeho hlas, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide. Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha“ (Ján 3:3, 6-8).

Kto verí v Syna, má večný život. Kto však odmieta Syna, neuzrie život, ale spočíva na ňom Boží hnev (Ján 3:36).

Je to také úzke? Stať sa kresťanom je obmedzené výlučne na poznanie Krista? Opäť, nechajme Ježiša, nech odpovie za nás.

Ježiš mu povedal: Ja som cesta, pravda i život. Nik nepride k Otcovi, ak nejde cezo mňa (Ján 14:6).

To je vylučujúci výrok, o tom niet pochýb. Ale pravda je taká úzka, ako ju prehlásil

Kristus, a je pravdou, pretože to povedal On. Prvá veta, ktorú som vám kázal doplniť, by mohla znieť nasledovne: Som kresťan, pretože mám správny vzťah s Božím Synom. Neskôr v Novej zmluve čítame slová podobné tým, na ktoré sme sa pozreli v evanjeliu podľa Jána.

Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Ježiš Kristus (1Timotejovi 2:5).

A to je svedectvo, že nám Boh dal večný život a tento život je v jeho Synovi. Kto má Syna, má život; kto nemá Božieho Syna, nemá život (1Jánov 5:11-12).

Veľmi jednoduché. Veľmi jasné. Ľudia sa nerodia v správnom vzťahu s Bohom. To je dôvod, prečo sa každý, kto chce s ním stráviť večnosť, musí narodiť z hora, musí sa narodiť znova duchovne. Navyše, ľudia sa

nestávajú kresťanmi, pretože chodia do kostola alebo preto, že boli ako deti pokrstení alebo preto, že boli ako deti požehnaní alebo preto, že sa dali pokrstiť alebo pre to, že sú úprimní a dobrácki a platia účty. Stať sa kresťanom nemá nič spoločné s tým, čo robíme alebo ako sa usilujeme. Nie, je to vec

milosti, nie skutkov.

Veď ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval (Efezanom 2:8-9).

Ukážem vám to na príklade. V ruke držím knihu. Ak by som vám ju dal a povedal: „Je vaša, chcem aby ste ju vlastnili“ a vy by ste si ju vzali, dal by som vám dar. Keď prijímate dar, stávate sa vlastníkmí toho, čo bolo kedysi moje. Pretože ste si to vzali, je to vaše.

Rovnako i spasenie je darom. Boh sa k vám a ku mne priblížil na kríži, kde jeho Syn zaplatil trest za hriech tým, že zomrel namiesto nás. A Boh nám dal večný život v svojom Synovi. Všetko, čo od nás žiada je, aby sme vierou prijali jeho dar.

A tak teda... ako sa niekto stane kresťanom? Správnym vzťahom s Ježišom Kristom, Božím Synom. Toto je Základný kurz spásy. Je to také jednoduché, ako len môže byť.

Čo teda musím robiť, aby som do svojho života dostal zdroj Božej sily? Môže vás to prekvapiť, ale odpoveď je: *nič*. Vtedy, keď uveríte v Krista, prichádza, aby vo vás prebýval. Svoje postavenie pred Bohom ani trochu nevylepšíte tým, že budete robiť to alebo sľubovať ono alebo tým, že sa vzdáte niektorých vecí. Transakcia je založená na milosti – na Božej bezkonkurenčnej, nezaslúženej priazni. Keď vy a ja dostávame dar večného života, vo vnútri toho daru je zabalený Duch Svätý. Je súčasťou „pôvodného balenia spasenia.“ Nikde nemáme prikaz modliť sa za Ducha Svätého, alebo byť pokrstení Duchom Svätým alebo byť zapečatení Duchom Svätým. Prečo? Pretože všetky tieto veci sa stanú, keď sa znova narodíme.

Takže v rukách máte knihu, ktorú som vám dal ako dar. Čo keby ste mi teraz povedali: „Vážne, vážne by som chcel mať každú kapitolu tejto knihy.“ Odpovedal by som: „Máte všetky kapitoly. Všetky sú tam a všetky sú vaše, aby ste ich čítali a tešili sa z nich. Máte knihu, teda máte všetko, čo k nej patrí.“ Tak je to aj s Kristom. Vtedy, keď ho prijímame, dostávame všetko, čo patrí k daru spasenia... a to iste zahŕňa osobu Ducha Svätého.

Tak totiž ako je jedno telo a má mnoho údov, a všetky údy tela, hoci je ich mnoho, tvoria jedno telo, tak aj Kristus. Veď mi všetci sme boli pokrstení jedným Duchom v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom (1Korintánom 12:12-13).

A pretože máme Ducha, zdroj moci je v nás.

To ma privádza k druhej vete, ktorú som vám kázal doplniť, ktorá by mohla znieť: *Som naplnený Duchom, keď mám správny vzťah s Božím Duchom.*

Keď máme tento vzťah s Duchom, „moc“ v nás sa uvoľní a stávame sa Jeho nádobami cti, pripravenými a k dispozícii pre akúkoľvek službu, ktorú chce, aby sme vykonali. Keď sme Duchom naplnení, „moc“, ktorá vzkriesila Krista z mŕtvych, sa stáva motivujúcou silou, ktorá poháňa naše životy. Len si to predstavte! Bola to presne tá moc,

o ktorej Pavol hovoril, keď písal o svojej hlbokéj túžbe letieť bližšie k plameňu:

[Lebo som odhodlaný na to] aby som ho poznal - aby som bol k nemu stále viac hlbšie a bližšie, aby som jasnejšie a pevnejšie chápal, poznával a uvedomoval si [zázraky jeho bytia]. A aby som mohol rovnakým spôsobom spoznať moc prameniacu z jeho vzkriesenia [ktorú dal veriacim]; a aby som mal podiel na jeho utrpeniach a tak sa postupne premieňal [v Duchu na jeho podobu až po] jeho smrť (parafráza Filipánom 3:10).

Naplnenie Duchom neznamená len to, že naše životy sú plne k dispozícii Bohu, ale taktiež zahŕňa pohotové odpúšťanie, citlivosť na všetko, čo sa mohlo dostať medzi nás a neho... a život v úplnej závislosti na ňom.

Keď to tak je, môže prostredníctvom nás pracovať, prostredníctvom nás hovoriť, používať nás, bez obmedzení nás usmerňovať a zmocňovať naše dary a naše úsilie spôsobmi, ktoré by sme sami nikdy nezvládli. Nie je to tak, že by sme potrebovali viac Ducha (to je nemožné); je to tak, že potrebujeme jeho moc, jeho prácu, jeho očistenie a jeho

oslobodenie. A keď nás naplňuje, deje sa všetko toto a ešte oveľa viac.

Ale aby sme sa vrátili k tomu slovu začínajúcemu na M: Kresťanský život nie je akýsi extatický „život v moci“ s neobyčajnými zážitkami každú hodinu a každý deň. Požehnaný Boží Duch neposkytuje „prívaly moci“ obrovských rozmerov.

Chcem tým povedať, že nikdy nespôsobuje, aby sa diali mimoriadne, dokonca zázračné veci? Nie. Ale to, čo hovorím, je, že keď to spôsobuje, ide skôr o výnimku ako o pravidlo. Náš Pán nesúperi s Disneylandom.

Ide mi o to, aby sme na to mali tak realistický a náležitý pohľad, ako to len Písmo umožňuje – a nič viac. Ale nepomýľte sa, keď ide o moc, moc... lebo máme moc!

Porozumenie neustálym, normálnym dôkazom o zmocňovaní Duchom

Potom sa teda môžete spýtať: „Aký je tento realistický a náležitý pohľad na kresťanský

**Som naplnený
Duchom, keď mám
správny vzťah s Božím
Duchom.**

život? Čo môžem očakávať ako neustále a normálne dôkazy Krista v mojom živote?“ Napadá mi množstvo vecí.

Pretože som kresťan, a teda mám správny vzťah s Božím Synom:

- Som v Kristovi.
- Žijem v ňom a on vo mne.
- Poznám úľavu očistenia od osobných hriechov.
- Môžem žiť bez zväzujúceho ovládania hriechom.
- Mám cez modlitbu priamy prístup k Otcovi.
- Môžem porozumieť Písmu.
- Môžem odpúšťať – a mám odpúšťať – každému, kto sa voči mne previní.
- Mám schopnosť prinášať ovocie, denne, neustále, bežne.
- Mám aspoň jeden (niekedy viac ako jeden) duchovný dar.
- Uctievam s radosťou a zmysluplne.
- Považujem cirkev za nevyhnutnú, nie za všednú alebo nudnú.
- Mám vieru, o ktorú sa môžem deliť ostatnými.
- Milujem a potrebujem iných ľudí.
- Teším sa na blízke spoločenstvo s inými kresťanmi.
- Môžem poslúchať učenie Božieho Slova.
- Napredujem v učení a raste k zrelosti.
- Môžem znášať utrpenie a núdzu bez straty istoty.
- Som závislý na svojom Pánovi a dôverujem mu, že ma denne posilní a zaopatrí.
- Môžem poznať Božiu vôľu.
- Žijem v očakávaní Kristovho návratu.
- Mám uistenie o nebi, keď zomriem.

Tento zoznam by mohol pokračovať na viacerých stranách, ale tieto príklady vás možno upozornia na fakt, že takéto jedinečné vlastníctvo, skúsenosti a požehnania sú z Božej milosti naše, aby sme ich využívali jednoducho preto, že sme boli prijatí do jeho rodiny. Sú naše, aby sme si ich privlastňovali každý deň. A keď ich dáme všetky dokopy,

predstavujú pôsobivý zoznam úžasných skutočností.

Hoci nič z menovaného by nebolo považované za zázračné – aspoň nie v bežnom zmysle slova – tieto veci sú určite pozoruhodné. A keď si pripomenieme, že sú bežne a neprestajne naše, aby sme ich využívali, kresťanský život sa stane najzávideniahodnejším životným štýlom aký sa len dá predstaviť.

Toto asi nie je „kresťanstvo v moci,“ ale určite to je „život v plnej miere,“ ktorý Kristus zaslúbil. Rozumejte tomu správne... inak budete svoj život žiť sklamaní a frustrovaní a stále budete hľadať niečo úchvatnejšie alebo v podstate nadprirodzené.

Pred niekoľkými rokmi mi jeden pilot povedal, že pilotovanie lietadla pozostáva z hodín a hodín čistej nudy, ktorá je periodicky prerušovaná sekundami čistej paniky.

Pre opis kresťanského života by som

nikdy nepoužil slovo *nuda*, ale chápete, o čo ide. Boh môže (a niekedy to aj robí) vstúpiť do nášho života nadprirodzenými spôsobmi a prejať svoju moc. Je pozoruhodné, ako niekedy preruší rutinu (ak by sme veci, ktoré som vymenoval, mohli nazvať rutinou) niečím mimoriadnym, čo mohol spraviť iba on. My to

oceňujeme a chválime ho za to... ale opakujem, nemali by sme to očakávať dennodenne.

V istých ohľadoch sa bežný kresťanský život nelíši od bežného života v manželstve. Bežný život v manželstve nie je jemná muzika, jemná nočná bielizeň a noc čo noc v horúci bublinkový kúpeľ. Bežný život v manželstve nie sú čašníci s ľahkým krokom, ktorý vám poobede servírujú čaj v hoteli Ritz-Carlton, zatiaľ čo vy na Maui sledujete príboj. Nie sú to oznámenia pár krát za mesiac o tom, že vy a váš manželský partner ste v lotérii vyhrali jackpot 50 miliónov eur. Nie je to manžel, ktorý každé popoludnie príde domov s kvetmi. Nie je to darčekový poukaz v hodnote 500€ na nákup v luxusnom butiky každú sobotu. Nie sú to šťastní, bezstarostní tínedžeri, ktorí sú nedočkaví, aby pomohli s umývaním riadu a ktorí s nadšením udržiavajú upratané izby. Nie je to svokra s tvárou Michelle Pfeiffer a srdcom Matky Terezy. Ak sa máte stať ženichom alebo nevestou a očakávate toto, mám pre vás len dve slová: *Spamätajte sa!*

**V istých ohľadoch sa
bežný kresťanský život
nelíši od bežného
života v manželstve.**

Na deň - dva navštívte hocijakých manželov (najlepšie takých, ktorí majú malé deti) a veľmi rýchlo sa vrátite do reality.

Rovnako predstava o kresťanstve typu Disneyland je oveľa viac frustrujúca ako vzrušujúca. Usmievajúci sa televízni evanjelisti s rozšírenými očami vám toto nepovedia, ale ja vám nalievam čistého vína.

Toľko k rýchlemu zhrnutiu kresťanského života. A čo život naplnený Duchom? Mám pre vás ďalší zoznam, nad ktorým môžete uvažovať. Toto sú veci, ku ktorým sa môžete hlásiť, keď vás plne vedie Duch.

Keď sme naplnení Duchom, a teda máme správny vzťah s Božím Duchom:

- Sme trvale a bežne obklopení všemocným ochranným štítom Ducha.
- Máme vnútornú silu zvládať životné ťažkosti.
- Môžeme sa radovať bez ohľadu na...
- Sme schopní chápať hlboké Božie veci, ktoré odkrýva vo svojej Knihe.
- Nemáme veľký problém zachovať si pozitívny postoj k nesebeckosti, slúženiu a pokore,
- Máme silný zmysel pre intuíciu a rozsudzovanie; vnímame zlo.
- Sme schopní milovať a naopak byť milovaní.
- Môžeme byť zraniteľní a otvorení.
- Môžeme sa spoľahnúť na Ducha, že sa za nás prihovára, keď sa ani nevieme modliť, ako by sme sa mali.
- Nikdy sa nemusíme obávať útoku zla, démonov alebo satana.
- Sme schopní mať istotu, aj keď sme sami.
- Zažívame vnútorné uistenie o rozhodnutiach a o tom, čo je správne a čo nie.
- Máme „vnútorný filtračný systém.“
- Vlastne môžeme žiť bez obáv.
- Sme schopní slúžiť ostatným prostredníctvom našich duchovných darov.
- Máme intímny, stály „vzťah Abba“ so živým Bohom.

**Nepotrebujeme
nepretržité, energiou
nabité „mocné
videnia“ alebo „mocné
stretnutia...“**

Keď som pochoval svojho otca, ktorý o deväť rokov prežil moju mamu, prvýkrát som sa cítil sám, hoci som bol dospelý a mal štyri deti. Hoci som sa cítil divne a „osirelo,“ došlo mi, že mám Božieho Ducha, aby bol mojim stálym spoločníkom a radcom po zvyšok môjho života. Aké úžasné! Žije ako trvalý obyvateľ. Jeho pozemskou adresou je moje telo!

Opäť, žiadna z vecí na zozname by sa nedala nazvať mimoriadnou... svojou podstatou nie sú zázračné a nie sú ani nadprirodzenými prejavmi... ale môžeme si ich privlastniť, jednoducho preto, že mocný Boží Duch nás naplnia. Toto nie je „mocné naplnenie,“ ale bežný, i keď úžasný Duchom naplnený život.

A povedzme si to úprimne, tieto dôkazy sú vecami, na ktoré sa potrebujeme a môžeme spoľahnúť oveľa viac, ako na tie výnimočné momenty číreho vytrženia. Toto sú veci, na ktoré sa môžeme spoľahnúť, pretože máme správny vzťah s Božím Synom a s Božím Duchom. Ani zďaleka nepotrebujeme nepretržité, energiou nabité „mocné videnia“ alebo „mocné stretnutia“ tak veľmi, ako potrebujeme byť naplnení posilňujúcim, všemocným Božím Duchom.

Opäť hovorím: moc, moc... máme moc! Kto ju má? Každé Božie dieťa, ktoré kráča v moci Ducha Svätého. A keď v nej kráčame máme voľnosť tešiť sa z úžasného oslobodenia od vecí, ktoré by nás inak zväzovali. Aká ohromná sloboda!

Pán je Duch, a kde je Pánov Duch, tam je sloboda (2Korintanom 3:17).

Len sa pozrite na ten sľub.

Sloboda je iné slovo pre voľnosť. Voľnosť od čoho? Voľnosť od nátlaku a strachu. Voľnosť od únavného perfekcionizmu. Voľnosť od obmedzujúceho, nudného, predvídateľného života. Voľnosť od poviazanosti. Voľnosť od závislosti. Voľnosť byť, robiť a stať sa. A takáto voľnosť pochádza proste z toho, že máme Ducha a dovoľujeme mu, aby nás naplnil. Opäť, nie je to „mocná voľnosť.“ Je to tiché, jemné vyslobodenie zo všetkého, čo nás zväzuje, takže môžeme byť celkom, úplne autentickí. Keď smútime, máme slobodu plakať. Keď sa radujeme, máme slobodu sa smiať.

Pripustenie príležitostných výnimočných skúseností

Hovorím, že nikdy nezakúšame zázraky? Nie, to nehovorím. Alebo, že by sme dnes všetky nadprirodzené prejavy mali považovať za pochádzajúce od diabla? Nie. Tvrdím, že by sme mali rozlišovať. On je Boh. On môže robiť hocičo, hocikedy, hocikde. To je jeho výsada.

Mnohokrát za mnou chodia ľudia a hovoria: „Modlili by ste sa za to a to?“ a menujú manželku, manžela, matku, otca, dieťa alebo známeho, ktorý zomiera. Lekári sa vzdali nádeje a odporučili im neočakávať nič okrem smrti. A tak títo ľudia prosia: „Pomodlili by ste sa za tú osobu?“ Moja odpoveď je stále: „Áno, pravdaže.“ A modlím sa. Ale okrem toho nemám žiadne právo sľúbiť, že ich milovaní sa uzdravia a budú žiť. Bez toho, aby som bol Bohom a bez poznania Božej špecifickej vôle sa modlím, aby sa prejavila Božia sláva. Modlím sa, aby, ak je to jeho vôľa, spôsobil zázračné uzdravenie. A modlím sa, aby dal silu tým, ktorí čakajú a slúžia umierajúcim. Ale nemám žiadne právo dať „sľub v moci.“ *A nemá ho ani nikto iný!*

Chcem vám pripomenúť, že keď hovoríme o Božom Duchu, nehovoríme o malom kúsku z celku. Boží Duch je vlastne Boh. A ako osoba Trojice je svojou podstatou nepochopiteľný a nekonečný. Jeho práca sa môže zdať záhadná a jeho prítomnosť niekedy veľmi nejasná. Povedané ľudskou rečou, niekedy mám pocit, že jeho plán je trochu mätúci a nelogický. (Ale to je môj problém, nie jeho). Ak nedokážem rozlúštiť jeho božský gobelín, alebo detailne vysvetliť dielo jeho rúk, to ešte neznamená, že s jeho plánom nie je niečo v poriadku.

Cófar z Naamy povedal Jóbovi v úplnom zúfalstve: „Preskúmaš azda Boha?“ Záver je: Nie.

A keďže je to pravda, nech je Boh Bohom. Nemajme pocit, že všetky jeho časti musíme vysvetliť alebo obhajovať jeho plán alebo úplne popísať jeho vôľu. Dobré urobíme, ak budeme pravidelne používať slovo „neviem.“

Pamätajúc na toto, ukončím túto kapitolu troma záverečnými myšlienkami:

Po prvé, Boh je Bohom zázrakov. Prosím necitujte ma nesprávne alebo neprekrúcajte

ma tým, že poviete, že Swindoll neverí na zázraky. Boh je Boh; preto zázraky pochádzajú z jeho rúk. Dejú sa. Ale budme verní Pismu a správne povedzme, že tie zázraky sú výnimky, nie norma. Nie sú to „pravidelnosti.“ Ani sa nedejú na príkaz. Dejú sa, keď Boh vo svojom zázračnom, záhadnom, nepreskúmateľnom pláne spôsobí, aby sa diali.

Po druhé, Boh Je Bohom nadprirodzeného. Opäť, Pismo hovorí, že nadprirodzené javy sú príležitostné, nie bežné. Ale buďte opatrní ohľadom označenia „zázračný“ alebo „mimoriadny.“ Nepohrávajte sa voľne s týmito slovami. Je to ako so slovom „úžasný.“ Dnes je všetko úžasné. Futbalisti sú úžasní! Toyoty sú úžasné! Nezmysel. Jedine Boh je úžasný. A keď sa mu zapáči nejako sa mimoriadne prejaviť, stiahnem sa, velebím to a ani by som sa to nepokúšal vysvetliť... a by som sa nesprávne tak, ako by som to bol spôsobil ja.

Po tretie, Boh je Bohom záhadného. Pretože je Bohom, môže – aj to robí – spôsobiť, aby sa diali veci, ktoré nevieme vysvetliť. Avšak vám znova pripomínam, takéto záhady sú príležitostné a výnimočné. Citujem A. W. Tozera:

Keď je to iba na nás, okamžite máme sklon redukovať Boha do zvládnuteľnej

**...keď hovoríme
o Božom Duchu,
nehovoríme o malom
kúsku z celku.**

podoby. Chceme ho dostať tam, kde ho môžeme používať, alebo kde aspoň vieme, že je, keď ho potrebujeme. Chceme Boha, ktorého do istej miery môžeme ovládať. Potrebujeme pocit istoty, ktorý pramení z poznania toho, aký Boh je. A to, aký je, je pravdaže poskladané

zo všetkých náboženských obrázkov, ktoré sme videli, zo všetkých skvelých ľudí, ktorých poznáme alebo o ktorých sme počuli a zo všetkých úžasných myšlienok, s ktorými sme sa pohrávali.

Ak toto všetko znie moderným ušiam divne, je to len preto, že sme celé polstoročie brali Boha ako samozrejmosť. Tejto generácii ľudí nebola zjavená Božia sláva. Boh súčasného kresťanstva je len o trošku viac ako grécki a rímski bohovia, ak dokonca nie je niečo menej, keďže je slabý a bezmocný, zatiaľ čo oni aspoň mali moc.

Ak Boha vnímame ako niečo, čím nie je, ako by sme o ňom mali rozmýšľať? Ak je

naozaj nepochopiteľný, ako o ňom vyhlasuje krédo, a keď je neprístupný, ako o ňom hovorí Pavol, ako môžeme my kresťania uspokojiť našu túžbu po ňom? Slová nádeje „zblíž sa s Bohom a budeš mať pokoj“ sú aj po storočiach platné; ale ako sa máme zblížiť s tým, ktorý sa vymyká všetkým snahám mysle a srdca? A ako máme byť zodpovední za poznanie niečoho, čo sa nedá poznať?

Odpoveď Biblie je jednoducho „cez Ježiša Krista, nášho Pána.“ V Kristovi a cez Krista sa Boh úplne zjavuje, hoci sa neukazuje rozumu, ale viere a láske. Viera je orgánom poznania, a láska je orgánom skúsenosti. Boh k nám prišiel vo vtelení; v zadostučinení nás so sebou zmieril, a vierou a láskou k nemu vstupujeme a držíme sa ho.

„Boh je v skutku nekonečne veľký,“ hovorí Kristov očarený trubadúr, Richard Rolle; „viac, ako si môžeme pomyslieť;... nepoznateľný

stvorenými vecami; a my ho nikdy nemôžeme pochopiť, keďže On je sám v sebe. Ale aj tu a teraz, kedykoľvek srdce zahorí túžbou po Bohu, je utvorené tak, že vie prijímať nestvorené svetlo a inšpirované a naplnené darmi Ducha Svätého zakúša nebeské radosti.“⁴

Mám veľmi dobrého priateľa, ktorého syn prešiel neuveriteľne ťažkým obdobím choroby. Trpel som s ním a s jeho ženou

a spolu s Cynthiou sme sa v posledných mesiacoch za nich často modlili. Chvíľu nič nevychádzalo. Veci, ktoré boli zlé, sa ešte zhoršili. Čelili múru nemožností, ktorý nemohli preliezť. A potom – nastal zlom. Skontaktovali sa so špecialistom, nadaným, bystrým lekárom, ktorý im pomocou špecifickej metódy objasnil zdroj problému. A tento mladý človek, ktorý bol mesiace odpísaný, je na dobrej ceste k úplnému zotaveniu sa, za čo chválime nášho zvrchovaného Boha a jeho zmocňujúceho Ducha.

Niektorí by mali sklon zvolať „Zázrak!“ Nie, to nebol žiaden zázrak. V skutočnosti to bola precízna vedecká, opatrne pripravená procedúra diagnostiky a liečby, ktorá chlapcovi pomohla. Bol v tom Boh?

Nepochybne. Lekári diagnostikujú a liečia; jedine Boh uzdravuje. Boh mocnou milosťou viedol lekára v hľadaní. Boh podnikol ďalšieho človeka, aby poskytol všetky potrebné peniaze, keďže ten manželský pár mal skromné zdroje. A Boh použil tú procedúru, aby uzdravil chlapcov život.

Jeho moc bola zrejmá od začiatku do konca... ale nebolo to žiadne „uzdravenie mocou.“ Čo sa stalo? Viacerí z nás pripojili svoje srdcia k našim priateľom a rozhodli sme

sa letieť bližšie k ohňu, keď sme spolu dôverovali jemu, ktorý má všetku moc urobiť to, čo je najlepšie. Stalo sa to ticho, pomaly, dôkladne... a mocne.

*

V Kristovi a cez Krista sa Boh úplne zjavuje, hoci sa neukazuje rozumu, ale viere a láske.

⁴ A.W.Tozer, The Knowledge of the Holy (New York: Harper & Brothers, 1961 |, s. 16-17.

Príprava vlastnej odpovede

1. Informovaní na základe čítania Písma a článkov opíšte, ako Cirkev funguje ako chrám Svätého Ducha. Čo to naozaj znamená?
2. Na základe vášho doterajšieho štúdia, ako by vyzeral zbor, ktorý by mal správny vzťah s Duchom Svätým?
3. Zhodnoťte váš vlastný vzťah s Duchom Svätým v cirkvi. Prejavuje vaše zapojenie, aktivity a činy v tele Kristovom prácu Ducha? Prejavujete teraz nejaké správanie alebo postoje, ktoré by mohli byť opísané ako „poškodzovanie Božieho chrámu?“

Diskusia o téme

1. Čo je úlohou Ducha Svätého v živote a službe zboru?
2. Ako sa práca Ducha prejaví v miestnom zbore? Čo by bolo charakteristické pre zbor, ktorý by bol uzavretý pred Duchom?
3. Ako by Boha uctieval skutočne „duchovný zbor?“
4. Ako môže zbor udržať rovnováhu medzi spoľahnutím sa na Ducha a dôsledným plánovaním, tvorením stratégií a usilovnou prácou?
5. V 1Korintianom 3, Pavol varuje pred tým „kto kazí Boží chrám,“ keď chrámom označuje miestny zbor. Čo tým myslí? Ako by ste mohli vy alebo ja kaziť Boží chrám? Čo znamená, že Boh zničí toho, kto kazí jeho chrám?

6. Prečo je dôležité, aby v zbore bola zachovaná jednota Ducha?

7. Aké dôkazy práce Ducha Svätého vidíte vo svojom vlastnom živote? Čo by pre vás znamenalo mať správny vzťah k Duchu? Udržiavate jednotu Ducha vo vašich vzťahoch v zbore?

Praktické činy poslušnosti

1. Ako zmenila táto diskusia vaše pôvodné porozumenie tejto téme? Svoje myšlienky zhrňte tu:

2. Ako to plánujete aplikovať (kedy, kto, kde, atď.)?

3. Vytvorte si vzťah zodpovednosti: Stanovte si ciele rastu vo viere týkajúce sa tejto témy a povedzte o nich svojej skupine a/alebo moderátorovi.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola